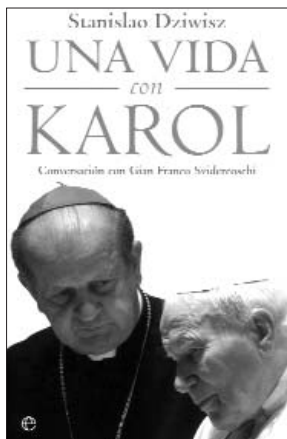

Una vida con Karol Conversación con Gian Franco Svidercoschi

Stanislao Dziwisz

La Esfera de los Libros
Madrid, 2007
243 pàg.

La lectura d'*Una vida amb Karol* obre una finestra privilegiada per contemplar i entendre la vida d'un dels grans papes de la història. Per conèixer la vida de Karol Wojtyła (després, Joan Pau II) i valorar la seva figura, no es pot prescindir del testimoni del Cardenal Dziwisz, que va ser el seu secretari personal durant quaranta anys. El llibre està escrit a manera d'entrevista, això fa que tingui un ritme àgil i amè.

Una vida amb Karol té dues parts. La primera recull el que podríem anomenar el període polonès, des que Dziwisz comença a treballar com a secretari de l'acabat de nomenar arquebisbe de Cracòvia, fins a l'elecció de Wojtyła com a Papa el 1978. Allí trobem els records que guarda Dziwisz sobre el seu professor de moral, del tarannà pastoral de "Karol" com a rector i com a jove bisbe, de la pro-

posta per ser el seu secretari personal, de la participació de Wojtyła en el Concili Vaticà II, així com de l'enfrontament pacífic amb el règim comunista en la seva Polònia natal. La segona part –més extensa– parla dels anys de pontificat: de la facilitat de Wojtyła per portar el missatge de l'Evangeli a milions de persones, de l'atemptat contra la seva vida de 1981, dels seus viatges pastorals per tot el món, de la caiguda del Mur, del canvi de mil·lenni, de la manera de portar la malaltia...

A mesura que s'avança en la lectura del llibre, es veu Joan Pau II com un home de fe que, guiat per la Providència i aplicant l'Evangeli, va recórrer els camins d'aquest món nostre per transformar-lo (Cfr. Cap. 11). Un home que, en parlar al món, no va tenir mai por de ser impopular (Cfr. Cap. 14). Un home de profunda vida interior. Un "enamorat de Déu [que] s'alimentava de Déu [i que] cada dia començava de nou..." (Cfr. Cap. 13).

Potser el més emocionant del relat sigui el record de les últimes hores de la vida de Joan Pau II, del seu funeral romà i de la seva sepultura. El record de les paraules de Ratzinger a la plaça de Sant Pere durant el funeral del Papa i la seva al·lusió a la companyia que ens fa ara Joan Pau II des d'una de les finestres del cel, li serveix a Dziwisz per obrir-nos la seva ànima. És llavors quan Dziwisz apareix, per única vegada en tot el relat i amb una brevetat sorprenent, com a "protagonista" de la seva pròpia narració. És aquí on, amb poques paraules, Dziwisz deixa veure no sols l'admiració que sentia pel gegant, sinó també la seva proximitat i la seva lleialtat amb l'amic.

Andrés Felipe Suárez